

עין פשחה: הכלאזיה

פעם היו צריכים בני-ירושלים לנסוע להופי היסתיכון, כשרצו להתרחץ או להשתוף, עכשו הם יכולים לעשות את זה בים שלהם, לא הרחק מהבירה. לא יסתיכון לא פרץ למרכז-הארץ. אבל מאז מלחמת-ששת-הימים קיים מקום, ליד ירושלים, הממוג את תכונותיו של ים ושל נחל, ואשר יש בו כל הדרוש לבילוי נעים על שפת-הים: עין-פשחה. סינתה-חמד נמצאת שמונה קילומטר דרו-מית לכביש ירושלים-עמאן, על שפת ים-

המלח. אלא שבעוד שביתר חלקי-הביקעה של ים-המלח מצויים רק מים כבדים, מליחים מאוד ולא תמיד נעימים לשתייה — יוצרים אשד-המים המתוקים הזורמים ליד עין-פשחה לים-המלח, מיווג בלתי-רגיל של מים מתוקים וקריירים ושל מים מליחים וחמים. בין עצי-אשל מוריקים מוצבים שולחנות אחדים וספל-ליעץ ספורים — המשמשים לא פחות למישחקי ש-בש מאשר לפיקניקים. רשות שמורות-הטבע, שהיא האחראית ל-מקום, דאגה למיגרש-חנייה, לעשרות המכו-

הפסל החי הוא הסטודנט משה (מוסא) מטסאי, משפטים ב', שהחליט למרוח עצמו בבובן "כדי לראות איך איראה כשיפסלו אותי". הוא נראה כמו פסל רומאי עתיק.

ניות הפרטיות המגיעות למקום. מיריחו אפשר להגיע באוטובוסים, בכל שעות היום. ובירושלים המיזרחית אתה יכול ל-ש-מוע את הקריאה "עין-פשחה, עין-פשחה!" באותו קול ולאותה מטרה, אשר משמיעים כיום בתל-אביב: "ירושלים!"

ש כמה דברים בלתי-רגילים, בבילוי על שפת-ימה של עין-פשחה. אדם יכול, למשל, לשחות או לצוף במים הכבדים, כששרה מיזרחית ערבה מנעימה את שיופנו — כי לא מועטים הערבים

במדינה

ירושלים בושות ובאלאגאן

אם ירושלים ממוזגת לעיר אחת או לא — עדיין לא ברור. מה שברור הוא, שמב-חינת חייה-היור קיימת התבוללות מהירה מאוד, בעיר המיזרחית. ולא רק בבית-הד: גם בתופעות-הלואי שלו, כמו מעשיה-המירמה, השערוריות, פשי-טות-הרגל של עסקי-הבילויים ואסילו-תגור-בות-הזעם של אירגוני הנשים הצדקניות. הפעם — בערבית.

חשבונו רביטורי. מרכז-הבידור שהצי-ליח להסעיר את תושבי העיר הערבית בי-ירושלים היה מועדון-הלילה המפואר סמי-ראמיס, שנפתח לא מכבר על-ידי דרסי, בנו של סגן-ראש-העיר חיפה, ועל-ידי סמי חמש-תא, סוחר ערבי-נוצרי מירושלים העתיקה, ובן לאחת המשפחות הידועות בעיר.

את העסק ייסד דרסי. הוא חיפש שותף, מצא את חמשתא. זה הסכים מייד לתנאי-בנו של סגן-ראש-העיר, התחייב לשלשל לקופת-המועדון 25 אלף לירות ישראליות. את התמורה הסקיד בצ'קים דחויים, שבשום-מה טרם נפרעו ואין להם סיכוי להיפרע. אחרי-כך רכש חמשתא — שוב בצ'קים דחויים — מכונת פיאס חדשה. הוא גם חי על רמה נאותה.

מאוחר יותר נגיש לבנק לאומי ישראל-בירושלים, ביקש וקיבל חשבון דביטורי — המאפשר לו למשוך מעל למה שיש לו בבנק — על סמך העובדות שהוא היה "בעל-עמ-דה, רכוש, מועדון-לילה ומכונת". כך ניכנס סמיראמיס לחובות ותהתי-בויות של קרוב ל-180 אלף לירות.

ירושלים הזרועות. כדי לפרוע את-חיבויות אלו ולהפעיל את העסק הניפואר הרומוני מלח-אביב אמנים שניארו לעיר ה-מיזרחית כמליה האחרונה והנועזת ביותר של עולם-הידור.

קודם כל, לקחו את תיזומרתו של פפינו דה רומא — שבעליה הסתכן בינתיים בי-פרשת אהבה-וקינאה (העולם הזה 1617). אחרי-כך לקחו את הווג הצרפתי הארי וקורה — רקדנים אקרו-באטיים מצרפת, ששמותיהם האמיתיים הם ז'ק וקלוד קראבר, ושכבר הספיקו להתפרסם בישראל, מכיליף ועד צברה. כאשר הופיע הווג, הודעוה ירושלים הערבית: כי הארי וקורה מופיעים בתור דיג ובתולתיים, מבצעים על הבמה אקט מיני מפורש, בעזרת רשת-דייגים עם קשר בקצותיה, היוצרת אשליה ברורה מאוד ומדוגשת מאוד של אבר זכרי.

החבילה התפרדה. ההתעללות, הנמ-שכת כרבע שעה והמבוצעת לקול סליל ה-מתאר שאגותיים ועל רקע הקרנות-גלים, עוררה זעמן של נשות-החברה הערביות, ששלחו לפני שבועיים תזכיר-מחאה לטדי קולק, ראש-העיר.

אלא שלמרות שבוז הצטרפה ירושלים

המיזרחית לעולם הבידור הנועז של ישראל, לא כוסו ההשקעות של סמיראמיס. וסמי חמשתא, שהרגיש שהאדמה מתחילה לבעור תחת כפות-רגליו, עלה על מטוס ונעלם. בכך הפך לערבי הירדני-לשעבר היראשון המבוקש על-ידי האינטרפול. ביוזמת מש-טרי-ישראל.

הדבר הביא גם להתמוטטותו של סמירא-מיס. מה שלא עשו אירגוני-הנשים ואנשי-הדת המוסלמיים עשו החובות. הארי וקורה עברו למועדון זורבה שביפו. פפינו דה רור מא — למלון גני-הודה בירושלים המערבית. ואילו בנו של סגן ראש-העירית חיפה חזר לעיר-אבותיו — שם הוא מחכה לשותף חדש ומצולח יותר, ואולי גם לקצת יותר מזל. מי שיצא מפסיד ביותר מכל הפרשה היה דחקא פפינו דה רומא. פפינו, ששמו האמיתי הוא פשוט גיופה, קיבל מחמשתא צ'קים רבים — אותם הודרו למכור תמורת דו-לארים שרכש בתל-אביב. כיוון שהסחר בי-דולארים הוא בלתי-חוקי בישראל, פתחה נגדו המשטרה הכלכלית בהליכים, מייד כש-נודע הדבר עקב התמוטטות סמיראמיס. מסתבר, שלמי שעה אין חייה-הלילה של ירושלים המיזרחית מביאים מזל לעוסקים בהם.

הים

מוסד אכזר ממים

יש אנשים עם מזל ובלי מזל. אבל מה שברור לי עכשו, הוא שאם הים אכזרי, והמים קשים — יש מוסדות שהם אכזרים הרבה יותר.

כך הגיב, השבוע, הדיג משם קורקוס (העולם הזה 1611). כשנודע לו שלא הממ-שלה, לא הכנסת ולא העיתונות יכולות לעזור לו לקבל בחזרה את סירתו או את תמורתה — למרות שלא נטרפה בלבים-אלא נגנבה כתוצאה מפעולת-איבה קרבת. "לא מגיע!" סירת-המחלוקת נגנבה על-ידי שלושה צעירים ערביים מעכו, שברחו לסוריה כדי ליהפך שם לפידיאן, חזרו ארצה עם נשק ביד, כלואים עתה בארץ ימחים למשפט צבאי.

למרות זאת, ולמרות שסירתו של קורקוס הוחזרה על-ידי השלטונות הסוריים, אין קרן תגמולים ופיצוי-מלחמה מוכנה לשלם לדיג פיצויים על אובדן-הסירה.

וזאת משני טעמים — שניהם פורמאליים: (א) בזמן שגנבו את הסירה עדיין לא היו הבורחים מסתנים. הם הפכו לכאלה, אומנם, בעזרתה — אך רק לאחר שהפקירה בידים סוריות.

(ב) הסירה נגנבה בטרם הספיק קורקוס לשלם את מס-הרכוש הקבוע בחוק. "על-כן", טוענים פקדי-האוצר, "לא מגיע לדיג החזר מקרן פיצוי-מלחמה". "אני חי במים!" טוען הדיג הפשוט, בדמעות בעיניים:

הארי וקורה בפעולה אשליה בולטת מאוד

משטרה

מישחקי-ילדים

בהתחלה, רבו הילדים. רחד אבוביל ראה איך ילד בן 10, הגר במקום שכן, מכה את אחותו בת התשע. הוא הרביץ לילד. סבתו של המוכה הקטן הקימה שערורייה. הסב הצטרף אליה. האם של דוד יצאה ל-ריב עם הזקנים-השכנים. לרוע מזלם של כל הנוגעים בדבר, עברה במקום נידת-משטרה, ששמרה על הסדר ה-טוב, אותו ליל-שבת שב-16 באוגוסט. היא ניגשה לקבוצת-המריבה, בה מנסה דודו להפריד בין אמו לבין הזקנה.

השוטרים ראו את אחיו של דוד, רפי בן ה-14, זורק עליהם אבן. הם ועמו כש-דוד, הגדול יותר, סירב לעלות לניידת, כדרישתם. על כן עצרו את כל החבורה. הרופא העיר. במשטרה החליט מישוה ללמד את הנער לקח. לדבריו של דוד, תפס השוטיר אביטן אליעזר את דוד, והיכה אותו בכוח רב, שעה ששלושה שוטרים אחרים עצמו מנגד והסתכלו.

גם רפי, בן ה-14, קיבל מנה הגינה של מהלומות. לאחר שקיבל מכה בראשו, ש-הונחתה באמצעות אלה, שאל אחד השוט-רים: "מה, אתה עוד חי?"

אחרי-כך הוכנסו לתא-המעצר. האם שוח-רה בערבות — אך רק ביום א'. הבנים הקטנים — רק ביום ב'. שופט השלום יוסף לוין תבע מהם ערבות עצמית של 500 לירות כל-אחד.

מייד עם צאתם, נידבק דוד על-ידי הרור-פא הידוע מבאר-שבע, הדוקטור בנימין בן-אסא. קבע הרופא בתעודה שהוציא לאחר שבדק את הנער: (1) קיבל כנראה מכה על-ידי העין השמאלית. (2) רצו לחנוק אותו (לדבריו) ומזה נשאר סימן בעור באורך של 2 סנטימטר מצד ימין ליד הצוואר. (3) לדבריו, קיבל בעיטה באשכים והאשכים עוד גרישים אבל לא נפוחים — וכל זאת, כעבור שלושה ימים מן החקירה.

הנער פנה, כמובן, בתלונה לשר-המשטרה. עתה מחכה כל שכונת א' בבאר-שבע לדעת אם מותר למשטרה לפתור סיכסוכי-שכנים כעזרת מכות לילדים — או אם יש חוק וסדר במשטרת באר-שבע.

סעד

עזרה לאנ"ש

בעיירה אופקים הנחשלת, שבדרום, חולשת המפדיל על המוסדות העירוניים. התוצאה: חלק נכבד מצעירי-העיר ברח, והעירייה הפ-כה — כדברי כמה עסקנים בלתי-דתיים — "למוסד זקנים".

אבל זה לא המוסד היחידי שקיים באופ-קים.

לאחרונה התחילו עסקני-האופוזיציה מת-לוננים, כי באופקים יש הרבה מאוד ניצרכי-סעד. יותר מדי. חלקם, כך טוענת האופו-זיציה, מפרנסים המועסקים במישרות טובות. לעומת זאת, מחכים ניצרכים אמיתיים בי-אפס-מעשה ובחוסר פרוטה.

המאחד כימעט את כל מקבלי-הקיצבות: היותם דתיים או — לפחות — אנשי-מפדל. המאחד את כל אלה שטרם קיבלו קיצבות: אין הם נימנים עם אנ"ש.